

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเรื่อง การสอนโดยใช้คู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มีผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งเป็นแบบแผนของการวิจัยแบบกึ่งทดลอง

ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัย 1) เพื่อพัฒนาคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ดัชนีประสิทธิผล 2) เพื่อเปรียบเทียบความรับผิดชอบของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อเปรียบเทียบการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยคู่มือการเรียนแบบ KWL PLUS ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 4) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 5) เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (สูง ปานกลาง และต่ำ) เมื่อได้รับการสอนด้วยคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ของโรงเรียนสหวิทยาเขตแก้วกีนรี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 จำนวน 7 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนดงหลวงวิทยา โรงเรียนพาเทปวิทยา โรงเรียนผิงแดดวิทยาคาร โรงเรียนคอนตาลวิทยา โรงเรียนดงมอนวิทยาคม โรงเรียนคำป่าหลายสรรพวิทย์ และโรงเรียนนาวาราชกิจพิทยานุสรณ์ รวมห้องเรียน 15 ห้อง จำนวนนักเรียน 557 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนาวาราชกิจพิทยานุสรณ์ จังหวัดมุกดาหาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 41 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยโดย ทำการทดสอบก่อนเรียนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบทดสอบความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากนั้น ดำเนินการทดสอบกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียน แบบร่วมมือสัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง จำนวน 10 สัปดาห์ รวม 40 ชั่วโมง ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มีการเก็บข้อมูลด้วยแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียน เมื่อดำเนินครบ 40 ชั่วโมง แล้วทำการทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบทดสอบชุดเดิม และ แบ่งกลุ่มนักเรียนด้วยแบบทดสอบแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ แล้วนำคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนมาวิเคราะห์เปรียบเทียบด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปเพื่อทดสอบ สมมติฐาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ ค่าดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index : E.I.) สถิติทดสอบค่าที (t – test for Dependent Samples) วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมทางเดียว (One-way ANCOVA) และวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วมพหุคูณทางเดียว (One-way MANCOVA)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิจัย สามารถสรุปผลได้ดังนี้

1. คู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มีผลต่อความ รับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าดัชนีประสิทธิผลด้านความรับผิดชอบที่ระดับ .60 ด้าน การคิดวิเคราะห์ ที่ระดับ .53 และด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ที่ระดับ .66

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีความรับผิดชอบหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีการคิดวิเคราะห์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียน แบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่ามีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน ส่วนการคิดวิเคราะห์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ปานกลางและต่ำ

การอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องผลของการใช้คู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ที่มีผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัย ได้ดังนี้

1. จากผลการวิจัยที่พบว่าวิธีสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือที่มีผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีค่าดัชนีประสิทธิผล (E.I.) ที่ระดับ .50 ขึ้นไปนั้น แยกเป็นดัชนีประสิทธิผลด้านความรับผิดชอบ ดัชนีประสิทธิผลด้านการคิดวิเคราะห์ และดัชนีประสิทธิผลด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เท่ากับ .60 .53 และ .66 ตามลำดับ สอดคล้องและยอมรับสมมติฐานข้อ 1 ที่ตั้งไว้ ผลที่ปรากฏนี้ย่อมเกิดจากการพัฒนาวิธีการจัดการกระบวนการเรียนรู้โดยประยุกต์การสอนแบบ KWL Plus กับ การเรียนแบบร่วมมือ ที่ผู้วิจัยออกแบบและสร้างขึ้นจนได้คู่มือเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์ โดยการบูรณาการ 2 ส่วนคือ การเรียนแบบ KWL Plus กับ การเรียนแบบร่วมมือ และการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ประกอบคู่มือ เพื่อสอนให้นักเรียนเกิดความตระหนักต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus เป็นยุทธวิธีที่เหมาะสมในการสอนการอ่านและการคิดวิเคราะห์ภาษาอังกฤษ ช่วยพัฒนาผลการเรียนรู้ด้านการอ่านและการคิดวิเคราะห์ เนื่องจากมีกรอบและแนวทางใหนักเรียนฝึกการตั้งคำถามเป็นลำดับขั้นตอน โดยครูคอยดูแลการฝึกและคอยกระตุ้นใหนักเรียนตั้งคำถามเพื่อแสวงหาคำตอบจากเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ใหนักเรียนยังฝึกการจัดระบบข้อมูลความรู้และเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของ

ข้อมูลที่ได้จากการอ่านตามขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการสอนเทคนิค KWL Plus ทำให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดในการเรียนรู้

ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรรา เลาเรียนดี (2552, หน้า 150-151) ; ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2556, หน้า 52-53) ได้กล่าววาทะเทคนิค KWL Plus เป็นเทคนิคที่เหมาะสมที่ช่วยให้นักเรียนสามารถจัดการทบทวนความรู้เดิมของตนเองได้ และนำความรู้เดิมมาใช้ โดยเฉพาะในเรื่องที่นักเรียนจะต้องอ่าน คิด และทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านรวมทั้งแหล่งเรียนรู้ที่จะสืบค้นหาความรู้และคำตอบเพิ่มเติม โดยจุดเน้นที่สำคัญของเทคนิค KWL Plus คือครูจะต้องใช้คำถามที่หลากหลาย รวมทั้งกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนใช้คำถามที่หลากหลายด้วย เพราะการถามเป็นการนำนักเรียนให้เกิดการคิดวิเคราะห์ ไตรตรอง ทบทวนความเข้าใจของตนเอง และพยายามคิดหาคำตอบมาตอบคำถามของครูให้ได้ ทักษะการจำแนกการจัดหมวดหมู่การเชื่อมโยง เป็นความสามารถในการนำความรู้ หลักการมาใช้ในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ซอเอื้อง รัตน์วงศ์ (2550, หน้า 73-76) พบว่าแผนการจัดการจัดกิจกรรม การเรียนรู้เพื่อพัฒนา ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้เทคนิค KWL-Plus มีค่าเท่ากับ 79.13/77.94 ชลธิชา จันทรแก้ว (2550, หน้า 122-125) พบว่าแผนการจัดการ เรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWLH Plus มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.14/81.01 และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ วิไลลักษณ์ แก้วสด (2555, หน้า 169) พบว่าประสิทธิภาพของแบบฝึก ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนแบบ KWL Plus E1/E2 = 83.75/85.56 ตลอดจนเทคนิควิธีการสอนแบบร่วมมือซึ่งการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบกลุ่มร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด และคำนึงถึงความต้องการหรือความสนใจของ ผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตัวเอง เน้นการให้ความร่วมมือ ของสมาชิกภายในกลุ่ม และยังเป็นส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้อง กับ สมบัติ การจนารักพงศ์ (2547, หน้า 5) ; สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552, หน้า 134) ; วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2547, หน้า 53) ; ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553, หน้า 182) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนร่วมมือและ ช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม เล็กๆ 4-5 คน ที่มีความสามารถ แตกต่างกัน ทำงานร่วมกัน เพื่อเป้าหมายกลุ่มสมาชิกมีความ สัมพันธ์กันในทางบวก มีปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมซึ่งกันและกัน รับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม ผลงาน ของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละคนคือ

ความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทธรียา ดอนเตาเหล็ก (2558, หน้า 79) พบว่าประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เท่ากับ 78.76/80.99

2. ด้านความรับผิดชอบ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีความรับผิดชอบหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามสมมติฐานข้อ 2 โดยคะแนนด้านความรับผิดชอบของนักเรียน เมื่อเปรียบเทียบผลคะแนนก่อนเรียนกับคะแนนหลังเรียนที่วัดด้วยแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.10 และ 29.20 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบ จากการตอบแบบสอบถามเมื่อสิ้นสุดการทดลอง ได้ค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบ ทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ด้านการศึกษาเล่าเรียน 2) ด้านการตรงต่อเวลา 3) ด้านการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ประสบผลสำเร็จ และ 4) ด้านการยอมรับการกระทำของตนเองทั้งผลดีและผลเสีย โดยมีค่าเฉลี่ยเรียงตามลำดับแต่ละด้านเท่ากับ 4.15, 4.16, 3.94 และ 4.30 ซึ่งค่าเฉลี่ยผ่านเกณฑ์ ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ และเมื่อนำไปเทียบกับระดับพฤติกรรมด้านเจตพิสัย 5 ระดับ ของบลูมถือว่าอยู่ในระดับที่ 4 คือขั้นดำเนินการ (Organization) หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงเจตคติในทางบวกต่อสิ่งต่างๆ จนถึงขั้นที่ยึดได้เป็นหลักปฏิบัติ ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากผู้วิจัย ได้พัฒนากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพอย่างเป็นระบบ ตามหลักการ เพื่อส่งเสริมความรับผิดชอบของนักเรียน การส่งเสริมความรับผิดชอบแต่ละด้านทั้ง 4 ด้าน เมื่อพิจารณาขั้นตอนของกระบวนการที่ผู้วิจัยจัดกระบวนการเรียนการสอน จะพบว่าประกอบไปด้วยขั้นของการเรียนแบบร่วมมือ ที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักกระบวนการทำงานเป็นกลุ่ม ที่ต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเอง และส่วนรวมเพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามเป้าหมาย และยังได้ให้นักเรียนได้ทบทวนตนเอง เขียนแสดงตัวชี้วัดว่ามีพฤติกรรมใดบ้างที่แสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบ ในบทบาทหน้าที่ความเป็นนักเรียน นอกจากนี้ ผู้วิจัยที่เป็นผู้สอนยังให้ความสำคัญแก่นักเรียนเป็นกัลยาณมิตรที่คอยให้คำแนะนำ ให้ข้อเสนอแนะให้การเสริมแรงทั้งทางบวกและทางลบ นั่นคือมีการให้กำลังใจ ยกย่อง ชมเชย ในขณะที่เดียวกันก็มีการตำหนิ ว่ากล่าวตักเตือน ตัดคะแนน การจัดการกิจกรรมด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ส่งผลให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นที่ยอมรับ แสดงออกโดยการมีความรับผิดชอบมากขึ้น

ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารีร์วรรณ เที้ยวรอบ (2550, หน้า 67-73) สุจิตรา ณะสูตร (2552, หน้า 136-136) เพ็ญประภา โคตรบาล (2552, หน้า 81-85) ที่ผลการวิจัยทุกคนที่อ้างถึงล้วนพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และความเอาใจใส่ของครูส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อความรับผิดชอบในการเรียนของนักเรียน และยังเป็นตัวแปรพยากรณ์ที่มีค่าอำนาจการพยากรณ์สูงสุดต่อความรับผิดชอบของนักเรียนอีกด้วย นอกจากนี้การที่ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด และคำนึงถึงความต้องการหรือความสนใจของผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตัวเอง เน้นการให้ความร่วมมือของสมาชิกภายในกลุ่ม และยังเป็น การส่งเสริมให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ซึ่งสอดคล้องกับสมบัติ การจนารักพงศ์ (2547, หน้า 5) ; สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552, หน้า 134) ; วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2547, หน้า 53) ; ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2553, หน้า 182) ได้กล่าวว่าการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นให้ผู้เรียนร่วมมือและช่วยเหลือกันในการเรียนรู้ โดยแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มเล็กๆ 4-5 คน ที่มีความสามารถแตกต่างกัน ทำงานร่วมกัน เพื่อเป้าหมายกลุ่มสมาชิกมีความ สัมพันธ์กันในทางบวก มีปฏิสัมพันธ์ส่งเสริมซึ่งกันและกัน รับผิดชอบร่วมกันทั้งในส่วนตนและส่วนรวม ผลงานของกลุ่มขึ้นอยู่กับผลงานของ สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ความสำเร็จของแต่ละคนคือความสำเร็จของกลุ่ม ความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของทุกคน นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ปลูกฝังความรับผิดชอบต่อให้นักเรียนตามที่มีประสบการณ์ นักการศึกษาได้เสนอแนะเทคนิควิธีการ การฝึกความ รับผิดชอบไว้ตามรายละเอียดที่ผู้วิจัยนำเสนอไว้ในบทที่ 2 เช่น ควรให้นักเรียนได้รับทราบ ว่าผู้สอนหวังอะไรจากตัวเขา ในการฝึกความรับผิดชอบ ต้องรู้จักยืดหยุ่น ไม่เร่งรัดนักเรียน จนเกินไป และเข้าใจในหลักการว่า นักเรียนต้องการได้รับความไว้วางใจ เพื่อสามารถ เรียนรู้ว่าส่วนใดอยู่ในความรับผิดชอบของตนเอง การเป็นแบบอย่าง ทั้งด้านทัศนคติและ พฤติกรรมที่แสดงถึงความรับผิดชอบของผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านความ รับผิดชอบของนักเรียน

3. ด้านการคิดวิเคราะห์ พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียน แบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์หลัง เรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยอมรับสมมติฐานข้อ 3 และจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนการคิดวิเคราะห์ พบว่า ค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและ

หลังเรียน เท่ากับ 14.54 และ 28.02 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการวิเคราะห์หลักการ เป็นความสามารถในการสรุปใจความสำคัญของเรื่องซึ่งเป็นทักษะขั้นสูง ต้องทำความเข้าใจเนื้อหาเป็นอย่างดี และต้องค้นหาว่าอะไร ส่วนใดคือประเด็นสำคัญที่สุด ซึ่งบางครั้งมีเวลาจำกัดนักเรียนไม่สามารถเรียนรู้ได้เท่าทันกัน ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านน้อยลง ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ว่าใครทำอะไร ที่ไหน เมื่อไรและอย่างไร จึงทำให้นักเรียนสรุปความสำคัญของเรื่องที่อ่านไม่ถูกต้อง ทั้งนี้เนื่องจากในการปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนของเทคนิค KWL Plus นั้น ครูจะเป็นผู้คอยใช้คำถามกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดตลอดในทุกขั้นตอนของการปฏิบัติ กิจกรรมการเรียนรู้ซึ่งสอดคล้องกับ วัชรา เล่าเรียนดี (2552, หน้า 150) ที่กล่าวว่า สิ่งสำคัญในการนำเทคนิค KWL Plus ไปจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถ ในการอ่าน คิดวิเคราะห์ให้กับนักเรียน คือการใช้คำถามของครูในการกระตุ้นให้นักเรียนได้คิดในทุกขั้นตอนของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อยืนยันความคิดหรือเปลี่ยนแปลงความคิดเมื่อเห็นว่า มีหลักฐานและเหตุผลเพียงพอก่อนที่จะใช้วิจารณญาณของตนเองในการหาข้อสรุป และที่เห็นด้วยน้อยที่สุดคือ สามารถปฏิบัติตามขั้นตอนได้ไม่ยากจนเกินไปสอดคล้องกับความเห็นของนักเรียนที่ว่าการบินที่ข้อมูลลงในตารางช่อง K นักเรียนไม่สามารถคาดเดาเหตุการณ์ในเรื่องได้ หรือมักคาดเดาเรื่องราวผิด ไปจากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักเรียนไม่มีประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านจึงไม่สามารถคาดเดา เหตุการณ์ของเรื่องที่อ่านได้ที่สำคัญของเทคนิค KWLH คือครูต้องใช้คำถามที่หลากหลายระดับความคิด รวมทั้งกระตุ้นและส่งเสริมให้นักเรียนใช้คำถามที่หลากหลายด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ การทำงานเป็นกลุ่มเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ การสรุปและอภิปรายร่วมกันทำให้นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ มีความเข้าใจในเนื้อหา ได้ลึกซึ้ง สามารถนำความรู้ไปใช้ในการตอบแบบทดสอบได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ ชลธิชา จันทรแก้ว (2549, หน้า 122-125) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH Plus ผลการวิจัยพบว่าความสามารถด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการได้รับการจัดการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 3) สอดคล้องกับงานวิจัยของ สมยา ท่าเกตุ (2552, หน้า 149-150) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการคิดวิเคราะห์และความสามารถในการเขียนสรุปความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่จัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับ

แผนภูมิต้นไม้ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWLH ร่วมกับแผนภูมิต้นไม้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ กมลวรรณ ทองสัน (2557, หน้า 67) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค KWLH Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนและเพื่อศึกษาเจตคติต่อการสอนอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ โดยใช้เทคนิค KWLH Plus ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหนองบัวพิทยาคาร ผลวิจัย พบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนคิดเป็นร้อยละ 51.90 และหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 78.63 ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์โดยใช้เทคนิค KWL Plus หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของบรรจง แสงนภาวรรณ (2557, หน้า 448) ได้ทำการศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ โดยประยุกต์เทคนิคการสอน KWL Plus ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคการสอน KWL Plus ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์หลังการจัดการเรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคการสอน KWL Plus สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้ โดยการประยุกต์ใช้เทคนิคการสอน KWL Plus อย่างมีนัยสำคัญ .05

4. ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ยอมรับสมมติฐานข้อ 4 และจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ค่าเฉลี่ยก่อนเรียนและหลังเรียน เท่ากับ 12.63 และ 30.80 ตามลำดับ อาจเนื่องมาจากผู้เรียนได้เรียนร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยจัดให้ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่างกันเข้ากลุ่มแล้วให้งานและช่วยกันทำงาน นักเรียนจะเกิดการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีการฟังและเกื้อกูลกัน มีการให้คำปรึกษาอย่างใกล้ชิดภายในกลุ่ม โดยมีครูคอยให้คำแนะนำในกระบวนการเรียนรู้ ผู้เรียนได้ทราบเทคนิคและวิธีการอ่าน ซึ่งส่งผลให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชรินทร์ แจมจำริญ (2547, หน้า 80) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ ด้วยวิธี KWL-Plus กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สอดคล้องกับงานวิจัยของ กรรณิการ์ สีเหลือง (2548, บทคัดย่อ)

ได้ทำการศึกษาค้นคว้า เรื่อง การศึกษาความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยกลวิธี KWL-Plus ผลปรากฏว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ อภรณ์พรพรณ พงษ์สวัสดิ์ (2550, หน้า 95) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาความสามารถ ด้านการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่จัดการเรียนรู้ ด้วยเทคนิค KWL Plus ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถด้านการอ่านจับใจความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิค KWL Plus แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับงานวิจัยของ มนภรณ์ ใจรอบรู้ (2551, หน้า 91-92) ได้ทำการวิจัย การพัฒนาผลการเรียนรู้ ด้านการอ่าน เชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่จัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิค KWL Plus ผลการวิจัย พบว่า ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยภาพรวมคะแนนผลการเรียนรู้ ด้านการอ่านเชิงวิเคราะห์ของนักเรียน ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้ เทคนิค KWL Plus แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สอดคล้องกับงานวิจัยของ คะเนิงนิตย์ ม่วงศรี (2553, หน้า 60) ได้ทำการศึกษา เรื่องความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยวิธี KW-Plus ผลปรากฏว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนโดยใช้วิธี KWL- Plus สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิไลลักษณ์ แก้วสด (2555, หน้า 169) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้กิจกรรม KWL Plus สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจโดยกลวิธีการสอนแบบ KWL สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ

พบว่ามีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน ส่วนการคิดวิเคราะห์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์ปานกลางและต่ำ ซึ่งผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลแยกตามตัวแปรตาม ได้ดังนี้

5.1 ด้านความรับผิดชอบ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ ที่ได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ มีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนที่มีระดับการคิดวิเคราะห์ทั้ง 3 กลุ่ม ไม่ว่าจะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ ต่างก็มีความรับผิดชอบในการเรียนระดับสูงและมีความพยายามอย่างยิ่งที่จะปรับปรุงตัวเอง ให้เป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อน ดังจะเห็นได้จากคะแนนเฉลี่ยการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดความรับผิดชอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือกที่พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 34.00, 28.46 และ 25.31 ตามลำดับ และผลจากการตอบแบบสอบถามเพื่อประเมินความรับผิดชอบของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ พบว่า มีค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบทั้ง 4 ด้าน เท่ากับ 4.15, 4.16 3.94 และ 4.30 ตามลำดับ เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ค่าเฉลี่ย ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ที่ระดับ 3.50 แล้วสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีความรับผิดชอบในระดับมาก และจากค่าเฉลี่ยความรับผิดชอบดังกล่าว เมื่อเทียบกับระดับพฤติกรรมด้านเจตพิสัย 5 ระดับของบลูมถือว่าอยู่ในระดับที่ 4 คือขั้นดำเนินการ (Organization) หมายถึงนักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงเจตคติในทางบวกต่อสิ่งต่างๆ จนถึงขั้นที่ยึดไว้เป็นหลักปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับ สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2552, หน้า 178) กล่าวว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในงานที่ตนทำ รู้จักตั้งวัตถุประสงค์ของงานที่จะต้องทำเพื่อความสำเร็จ ไม่สูงหรือต่ำจนเกินไป หรือรู้จักเสี่ยงระดับปานกลาง รู้จักใช้ข้อมูลย้อนกลับในการปรับการตั้งความคาดหวังของความสำเร็จของงานในอนาคต และมีความพยายามไม่ทอดทิ้งเพื่อทำงานให้สำเร็จ กล่าวคือเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยด้านความรับผิดชอบแล้วพบว่าไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ ต่างก็เกิดความตระหนักถึงความรับผิดชอบ ดังนั้น ผลการวิจัยนี้จึงทำให้นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ เมื่อได้รับการสอนตามคู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ แล้วมีความรับผิดชอบไม่แตกต่างกัน

ซึ่งแสดงว่ารูปแบบการสอนนี้มีประสิทธิภาพทำให้นักเรียนทั้งที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ สามารถพัฒนาความรับผิดชอบได้ ไม่แตกต่างกัน

5.2 ด้านการคิดวิเคราะห์ ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่ พบว่า มีความแตกต่าง ด้านการคิดวิเคราะห์ของทั้ง 3 คู่ดังนี้ 1) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง 2) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ และ 3) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์สูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ทั้งนี้เป็นเพราะ แรงจูงใจที่เป็นแรงขับให้บุคคลพยายามที่จะประกอบพฤติกรรมที่จะประสบสัมฤทธิ์ผลตามมาตรฐานความเป็นเลิศที่ตนเองตั้งไว้ บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะไม่ทำงานเพราะหวังรางวัล แต่ทำเพื่อจะประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ดังนั้นผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะมีความพยายามที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายโดยคาดหวังว่าการกระทำนั้นจะประสบความสำเร็จ และเมื่อพบกับอุปสรรคก็จะมี ความมุ่งมั่นในการที่จะเอาชนะโดยหาวิธีการในการเผชิญกับอุปสรรคนั้นอย่างไม่ย่อท้อ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจึงมีความเข้าใจในการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลางและต่ำตามลำดับ (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2552, หน้า 172)

5.3 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สูง ปานกลาง และต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความแตกต่าง 2 คู่ ดังนี้ 1) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง 2) นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกันกับนักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ปานกลาง ทั้งนี้เป็นเพราะ คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่าจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ พฤติกรรมของตนและตั้งมาตรฐานความเป็นเลิศในการทำงาน เป็นผู้ที่ตั้งวัตถุประสงค์ที่จะมีโอกาสทำได้สำเร็จ พยายามที่จะทำงานอย่างไม่ทอดยจนถึงจุดหมายปลายทาง เป็นบุคคลที่มีความสามารถในการวางแผนระยะยาว ต้องการข้อมูลผลย้อนกลับของผลงานที่ทำเมื่อทำงานสำเร็จมักอ้างสาเหตุภายใน เช่น ความสามารถและความพยายาม

(สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2552, หน้า 174)

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ก่อนที่จะสอนวิธีการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ครูควรอธิบายวิธีเรียนให้นักเรียนได้ทราบแนวปฏิบัติ และครูควรอธิบายให้นักเรียนเข้าใจว่าการเรียนแบบนี้เป็นการช่วยเหลือเพื่อนที่ยังไม่เข้าใจทำให้เขาเรียนดีขึ้น และยังเป็นการส่งเสริมคนเก่งให้รู้มากขึ้น

1.2 การใช้คู่มือการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูต้องให้ความรักความเมตตาต่อนักเรียนอย่างเท่าเทียมกัน ให้ความสำคัญกับการเสนอความคิดเห็นของนักเรียนเสมอให้เกิดบรรยากาศของประชาธิปไตยในห้องเรียน และเมื่อครูต้องการพัฒนาความสามารถด้านการวิเคราะห์ การอ่านภาษาอังกฤษ รูปแบบที่เหมาะสมอีกวิธีหนึ่งก็คือ การสอนด้วยวิธีการสอนอ่านแบบ KWL Plus เพราะเป็นรูปแบบที่ใช้สำหรับการสอนด้านการคิดวิเคราะห์ และการอ่านโดยเฉพาะ

1.3 ในระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครูควรให้การเสริมแรงเป็นระยะๆ โดยเฉพาะการเสริมแรงทางบวกแก่กลุ่มที่มีพฤติกรรมความร่วมมือร่วมใจกันเป็นอย่างดี เช่น ยกย่องชมเชย ให้รางวัล และควรชมเชยผลงานนักเรียนทุกคนและนำเสนอให้บุคคลอื่นที่เป็นบุคคล ภายนอก ได้เห็นผลงานนักเรียน เพื่อเป็นกำลังใจ อีกทั้งช่วยให้นักเรียนเห็นค่าของตนเองมีค่า และครูคอยให้คำปรึกษาตลอดจนข้อเสนอแนะต่างๆ อยู่เสมอ

1.4 ครูผู้สอนควรนำกิจกรรมการเรียนแบบ KWL Plus ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ ไปใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เพราะเป็นรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยให้นักเรียนกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก มีส่วนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีน้ำใจต่อกัน ทุกคนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ สมาชิกในกลุ่มนอกจากต้องรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองแล้ว จะต้องร่วมรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของสมาชิกในกลุ่มเพราะความสำเร็จของแต่ละบุคคลคือความสำเร็จของกลุ่ม ทำให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 จากตัวแปรอิสระนี้ถ้าจะทำการวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาในตัวแปรตามอื่น เช่น ความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ การคิดสังเคราะห์ การคิดแก้ไขปัญหา ทักษะการทำงานกลุ่ม เป็นต้น

2.2 ถ้าไม่มีข้อจำกัดของประชากรและกลุ่มตัวอย่างควรใช้แบบแผนการทดลองที่มีการเปรียบเทียบสองกลุ่ม คือกลุ่มทดลอง-กลุ่มควบคุม

2.3 ควรมีการพัฒนาแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ให้แก่นักเรียนด้วยเพราะจะส่งผลต่อความรับผิดชอบ การคิดวิเคราะห์ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการอ่าน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี